

[Parkov.]

tydelig og klar Udtalelse, den glæder mig, thi det er jo klart, at man ikke stiller sig Opgaver, uden at man ogsaa er rede til at fremskaffe de til Opgavernes Løsning fornødne Midler. Det ærede Medlem nævnte, at vi siden 1922 var blevet et fattigere Folk, og at Tiden kræver en Beskæring af alle Statens Udgifter. Der er sket dette, at der har været indført midlertidige Besparelser, og nu har man fra Ministeriets Side, fra Regeringens Side ønsket at gøre disse midlertidige Besparelser permanente; men jeg gør atter opmærksom paa, at den Reduktion, der i 1922 gennemførtes af de militære Udgifter, betød langt, langt mere end den, der senere og navnlig i den sidste Tid er gennemført for de civile Udgifter, deriblandt de sociale Udgifter. Den Reduktion, som de militære Formaal maatte undergaa i 1922; var langt, langt større.

Saa siger det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, at ved Sammenligningen med Ordningen af 1922 maa man holde sig til den Stand, i hvilken den er nu. Nej, der er jeg ganske uenig med det ærede Medlem. Vi stemte sandelig ikke i 1922 for Ordningen i den Stand, hvori den er nu, vi stemte for Ordningen i den Stand, hvori den vilde være, hvis alt, hvad der stod i Loven om det Militær, der skulde være til Stede, var blevet opfyldt. Det var ganske naturligt en Forudsætning, og den samme Forudsætning vil vi naturligvis opretholde, hvis der bliver Tale om at gennemføre det foreliggende Lovforslag.

Saa nævnte det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, at der indenfor Venstre har været Betænkelse ved at begrænse Indkaldelserne; men det ærede Medlem mener, at man dog maaske nok kan overvinde disse Betæneligheder, og det ærede Medlem henviser til, at man i Sverige er gaaet ned med Uddannelsestiden for Fodfolket. Det sidste er rigtigt, men man ved intet om, hvilken Erfaring man i saa Henseende har gjort i Sverige, om ikke denne Uddannelsestid har vist sig alt for kort — men man maa nok kunne faa Oplysning om, hvilket Resultat man i saa Henseende er kommet til i Sverige. Det vil formentlig være en Opgave for det kommende Udvalg, jeg forstaar ogsaa paa den ærede socialdemokratiske Ordfører, at et Udvalg skal ned sættes, og at det altsaa ikke vil møde Modstand fra nogen Side. Det vil da være en Opgave for dette Udvalg at indhente Oplysninger om, hvilke Erfaringer man har gjort i Sverige, hvilke Erfaringer man har gjort i Norge.

Der var endnu større Betæneligheder ved Nedgangen i Antallet af Officerer, og saadanne Betæneligheder kan man godt dele. Vi for vort Vedkommende vil høre fra de Institutioner, jeg har nævnt, og fra Regeringen, hvilke Motiver der foruden de økonomiske har været til denne Fremgangsmaade. Derefter vil vi tage vor Stilling til dette Spørgsmaal. Men jeg vil rigtignok sige, at det gaar ikke an at betegne alene Officererne som det folkelige Element blandt Befalingsmændene. Nej, enhver, som har været Soldat — og det har jo dog adskillige af de tilstedeværende ærede Medlemmer — ved, at ogsaa Officersklassen i allerhøjeste Grad er et folkeligt Element. Jeg skal ikke komme ind paa, hvem der er mest folkelig, jeg mener, de er folkelige begge to, og den Tone, der nu hersker — det kunde de ærede Medlemmer jo overbivise sig om ved at aflægge et Besøg ved Afdelingerne — mellem Officerer, Officerer og Mandskab, er en saadan, at man mærker, at det er en Folkets Hær.

Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen meddelte straks, at Socialdemokraternes Standpunkt var ganske uforandret. I saa Fald vil det jo være ganske omsonst, at jeg forsøger paa at faa nogen Indflydelse paa det ærede Medlem eller paa det Parti, han repræsenterer. Han erklærede endvidere Forslaget for fuldkommen uantageligt, og derefter tror jeg man maa sige, at hvad angaar Tilslutning til de Tanker, der forekommer heri, kan det ikke nytte noget at vente Støtte fra det socialdemokratiske Parti. Jeg mener derfor at kunne undlade at gaa videre ind paa de Betragtninger, som det ærede Medlem fremsatte. Men efter min Formening og efter manges Formening medførte dog Ordningen af 1909, at vi undgik at blive draget ind i Krigen. Jeg ved meget vel, at det ærede Medlem er af den modsatte Opfattelse, men jeg ved ogsaa, at paa et vist Tidspunkt, i de første Augustdage, blev der stillet det Spørgsmaal til os, om vi vilde udlægge Miner, og det blev os meddelt, at hvis vi ikke vilde, saa vilde man fra tysk Side udlægge Miner. Havde vi nu ikke haft noget Forsvar, havde vi selvfølgelig heller ikke haft noget Minemateriel, og Resultatet var altsaa blevet, at de tyske Miner var blevet udlagt dér, hvor nu de danske blev udlagt. Det var det første. Det næste var, at tysk Artilleri maatte gaa i Land paa Fyn og paa Sjælland. Ja, det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen ryster paa Hovedet, men jeg